

EL FIL D'ARIADNA

Complanta per a uns arbres morts

Mariàngela Vilallonga (*)

Imatge d'un hivern orc i gèlid. Foto J. Comalat.

Ara, quan la natura tota comença a vestir-se amb els seus colors més vius i brillants, i és a punt d'estrenar la nova estació, la primavera gentil i radiant, després de la tristor, nuesa i ermor d'un hivern orc i gèlid.

Ara, quan les Nímfes amb les seves germanes les Gràcies es disposen a assajar un any més les seves danses festives i rituals, colpejant el sòl humit amb els seus peus delicats i nus, al mateix temps que tallen l'aire suau amb les seves mans de dits rosats i llargs, i mentre els seus braços gràcils descriuen rítmics moviments al so de la música de la natura, i el ventijol embaumat pels Zèfirs fa onejar les seves cabelleres llargues i rosses i esvaneix la boirina de les copes dels arbres.

Ara, quan la deessa Venus, cenyint el seu cap brillós amb una corona de flors, entrelliga novament les garlandes de murtra, i la deessa Flora, la de la túnica florida, es disposa a escampar arreu les flors de totes les mides i colors que porta recollides a les faldilles de tuls i gasses lleugeres i voladisses.

Ara, quan les neus ja han fugit i els camps es posen els seus vestits més

bells, i els ramts deixen els estables i gaudeixen de la tebior de l'atmosfera, i les llars s'apaguen, i els arbres recuperen les seves crineres verdes, i els rius s'escolen més lents per les valls, i el sol comença a escalfar.

Ara, quan la natura tota comença a desemperesir-se del son profund de la hivernada i la saba torna a recórrer les entranyes dels arbres i de les terres, quan arriben els primers ocells primaverencs i omplen l'atzur amb la seva piuladissa i el seu aleiteig.

Una primavera alterada

Ara, ens adonem que aquesta primavera no serà pas com les altres.

Ara, l'esclat groc, lluminós i flonjo de

les mimoses amb la seva olor dolça, càlida i espessa ompliria ja els camps, els horts i els jardins de les nostres contrades i rivalitzaria amb la blancor que exhibeixen les menudes i atapeïdes flors dels ametllers. Però la cabellera verda i groga de les mimoses és pintada del bronze de les tardors cruels que s'emporten la vida.

Ara, el fullatge ensetinat dels eucaliptos brillaria amb tota la seva esponerositat, però els alts arbres de coll de nacre tenen la freda blancor del gebre. La seva olor camforada i delicada que saneja els aires i els purifica ha deixat pas a la crua sentor de la mort.

Ara, els llargs braços de les palmeres s'estendrien verds, punxeguts i sonors com les cordes d'una lira puntejada pels dits invisibles dels déus dels aires. Però les palmes cauen mai suspeses sobre el

seu tronc, amb la secor impregnada en el seu interior i han canviat el seu color resplendent per un altre somort i trist, el color de la mort.

Ara, els mandariners, els llimoners i els tarongers dels horts closos de les rectories o dels vergers oberts de les masies enamorarien pel seu esclat, però han estat ferits de mort per la fiblada punyent del fred i de les nevades. Les fruites penjarrien relluents i tibants de les branques vençudes pel pes, però ara jeuen sota el tronc de l'arbre, eixutes i toves, mentre el fullam abans rialler, vernissat tendre i bellugadís roman melangiós, sense color i amb el so trencadís de les fulles seques.

Ara, ja no bateguen els cors d'aquests arbres. Ja no sentirem el perfum de les seves flors, de la seva fusta. Les seves branques ja no ens donaran més l'ombra protectora i amiga, ni s'estendran en el benigne bres dels vents. Ja no admirarem la seva antiga ufana i galanura.

I és que aquest any l'inici de primavera té colors de tardorada.

(*) Professora Col·legi Universitari de Girona

FENT MEMÒRIA

Els que no dormen

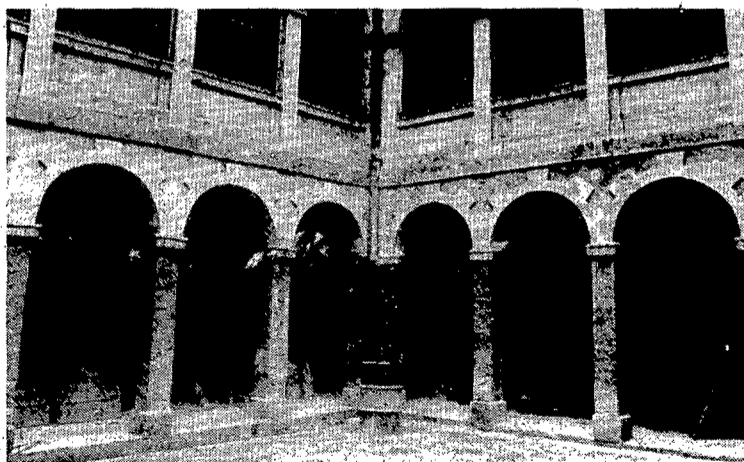
Josep M. Ministral Masià

Un prestigiós catedràtic de l'Institut de Girona, tenia un llenguatge tan lacònic com incisiu. Les seves paraules eren tan mesurades i a vegades dites a mitja veu, que havies de fer esforços per entendre'l. Això, naturalment despertava l'oïda dels alumnes, que ens fèiem repetir una pregunta o una de les seves tan exactes explicacions de Física i Química. Ell, llavors, fixant el seus ulls estàtics sobre el deixeble, el renyava amb aquestes paraules:

— *Que dormim?* — I se'l quedava mirant amb una mitja rialla als llavis, satisfet de la reacció que produïa en l'alumne, que llavors sí que obria els ulls com taronges. A la classe del senyor Camps n'hi havia pocs que dormien.

Això d'estar desvetllat en hores de treball és cosa normal. No ho és tant en l'espai de la jornada que normalment dediquem al descans. Fer una estadística dels que no dormen a la nit seria ben alligadora per als que perllonguen massa la posició horitzontal quan ja el sol fa hores que escalfa. A tall de modest homenatge als que són protagonistes d'aquesta ciutat que no dorm a les nits, podríem fer-ne una breu classificació:

Els serveis de seguretat ens proporcionen la tranquil·litat davant dels que cerquen les hores

El pati de l'Institut Vell. Foto Joan Comalat.

de descans dels ciutadans per fer de les seves: policia municipal, que temps enrera coneixíem per *serenos* i *vigilants*. Homes de vida caggrada que vetllaven de nit i dormien de dia, herois anònims moltes vegades, de successos que mereixerien els honors d'una pantalla de cinema. Personatges coneguts en els pobles per la seva cantarella anunciant l'hora i l'estat del temps, en la coneguda salmòdia de «*Albado sea Dios... las doce han dado... i sereno...*» O com aquell de Banyoles que per precisar millor la nuvolada, hi afegia: «*A clapos, a clapos...*» La seva figura solament la coneixíem per Nadal, en aquelles targetes proli-cromades que acompanyaven

de quartetes felicitant les festes. Gràcies als que no dormen a la nit, en llarga vigília, podem arranjar una avaria, acompanyar un malalt a la clínica o aconseguir un específic d'urgència. No fa gaires dies, a la nostra escala es produí una alarma per mal funcionament d'un comptador elèctric. Avisat el 092, en un espai de temps curtíssim es presentaren dos agents municipals i arranjaren el desperfecte. Eren les tres de la matinada. La seva paga fou un «*Moltes gràcies*» dels beneficiats. Jo hi afegiria: «*Gràcies a vosaltres, la ciutat pot dormir tranquil·la. Que Déu us ho pagui i els ciutadans us ho reconeixin*».

DE CADA DIA

Joan Carreres i Péra

Coses de Barcelona

Barcelona té una cultura esplèndida, només entelada pels efectes de l'anomenada «movida» madrilenya. Una «movida» cutània, no ens enganyéssim, que apareix com un cavall desbocat per dues raons fonamentals: El govern, que obre les rescloses del pantà cultural i inunda de duros la vila de l'ós i de l'arboç, i el senyor Tierno Galván, que un bon dia es desperta lúcid i s'adona que els festivals de rock són els toros i «verbenas» de Madrid.

Això darrer de donar peixet al rock també ho fa Pasqual Maragall en substitució dels aplecs de sardanes i les revetlles populars. Però em resisteixo a dir-ne «moguda»; tot plegat no és més que un «remenament» dels cirerares prefabricat amb vista a un reciclatge generacional.

El remenament de Barcelona es compta amb els dits d'una mà:

1r. El Barça, eufòric i atabalador com sempre, traspasa l'Éric Castel al Burdeus i els infants catalans perden un còmic valuós.

2n. La dita popular «corre més que el vint-i-nou» passa al camp de la parèmia elegíaca: Efectivament; el 15 de gener desapareix aquest número —el 29— de les línies d'autobusos, que havien substituït l'enyorat tramvia de circumval·lació.

3r. És d'àmbit eclesial. La cúria de l'arquebisbat, a través d'un acord per sotamà amb la funerària, obliga a deixar els morts a la intempèrie, a la porta de l'església, davant el desconcert dels rectors que entonen silenciosament els fàstics dels feligresos i paguen els plats trencats.

4t. L'Ajuntament cagadubte, com sempre en matèria nacionalista, no s'acaba de decidir a batejar la gran plaça de l'estació de Sants amb el nom de Plaça dels Països Catalans, tot i que la valora oficiosament com a tal. I un fet força més preocupant: Dels seixanta mil rètols dels carrers, cinquanta mil són encara en castellà.

5è. Finalment, el conseller Rigol se n'ha sortit: Josep M. Flotats se'n torna a París, cuabaix i més empenyat que una mona del zoo. No ens ha durat ni mitja legislatura.